

ОБЩИНА ВАРНА
ДИРЕКЦИЯ „КУЛТУРА И ДУХОВНО РАЗВИТИЕ“

ДО

Г-ЖА ДАНИЕЛА ДИМОВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ПК ПО КУЛТУРА
И ДУХОВНО РАЗВИТИЕ
КЪМ ОБЩИНСКИ СЪВЕТ-ВАРНА

ОБЩИНА ВАРНА

Рег.№:
КДР18000409ВН_001ВН

Дата: 30.03.2018

Относно: Предложения за Награда Варна

УВАЖАЕМА Г-ЖО ДИМОВА,

Приложено Ви изпращам предложение за Награда Варна.

Приложение: писмо вх. №КДР18000409ВН/29.03.2018

С уважение,

АНТОНИЯ ЙОВЧЕВА

Директор на Дирекция
„Култура и духовно развитие“

Съгл.з-д № ДС-00322/20.03.2018 г.

СДРУЖЕНИЕ НА ПИСАТЕЛИТЕ ГР.ВАРНА

9000 гр.Варна, ул."Крали Марко"№11
тел.052/639-374
sdrujenie_pisатели_varna@abv.bg

ОБЩИНА ВАРНА

Рег.№: КДР18000409ВН

Дата: 29.03.2018

Изх. № 6/29.03.2018г.

До Община Варна
Дирекция „Култура и духовно
развитие”

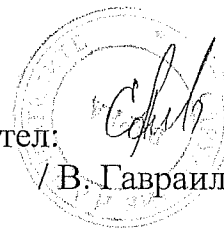
Приложено изпращаме Ви предложение за НАГРАДА ВАРНА
съгласно т.2.4 – хуманитарни науки.

Приложение:

1. Предложение –мотивация
2. Кратко описание на разработката
3. Творческа биография
4. Препоръки -2 бр.

Лице за контакти Снежана Атанасова –секретар счетоводител,
тел. ....

Председател:

/ В. Гавраилов/

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

ОТ СДРУЖЕНИЕ НА ПИСАТЕЛИТЕ - ВАРНА

Сдружение на писателите – Варна, предлага на Общински съвет – Варна да удостои с награда „Варна” Ангел Дюлгеров за книгата му „432 херца” на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман” – съгласно т. 2.4. – хуманитарни науки.

МОТИВАЦИЯ/ОБОСНОВКА НА ПРЕДЛОЖЕНИЕТО

Критиката на Ангел Дюлгеров не е херметична словесна игра, а по един удивителен начин представя онова, което Шекспир нарича *the body and pressure of time*, съзвучна е с големия исторически прелом в национален и глобален мащаб. Като творец с ясно критическо самосъзнание и интерпретаторска дарба, но и като философстващ писател есеист със забележителна ерудиция, в „432 херца” на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман” Ангел Дюлгеров разплита тъмните възли на времето, дава своя впечатляваща художествена визия на съвременното общество и ситуацията на човека и интелектуалеца в него.

Ангел Дюлгеров е от онези съвременни самотници, които се развиват като че по силата на собствения си талант, те не следват, а сами създават моделите на нови художествени визии и изрази.

По книгата „432 херца” на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман” много повече, отколкото по каквито и да било други документи, може да се съди за механизмите и същността на новото зацикляне на българската култура. Въпреки своята значимост като философско-исторически, политологичен, културологичен и ментален анализ (и диагноза) на българското общество в един глобален контекст, тази книга не само не губи стойността си на субективна критическа изповед, но и като че още повече подчертава напрегнатата чувствителност на авторите тревоги. Страстта към критическо наблюдение и все по-диференцираният авторефлексивен стил стават подстъп към широка критическа визия за „духовната ситуация на времето“ и на едно общество в неясна промяна, в един свят, останал „извън контрол“. В „432 херца” на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман” доминира екзистенциално-психологическата проблематика - като представяне и анализ на отчуждението между човека и света. Авторът владее ерудитския и рефлексивен дискурс на критиката, има ясно самосъзнание за своето място в литературата (не като мания за величие и значимост, естествено, а като съзнание за мястото си в пътя на българската литература) - в отношението си към българската литературна традиция и делото на онези, които чувства като свои предшественици; в усета си за необходимите развойни насоки на българска литература и ситуирането си в нея.

В размисъла върху ситуацията на историческата промяна в България авторът не пропуска да включи въпросите за ролята и функциите на изкуството, на писателя и интелектуалеца; не премълчава най-важното, което останалите премълчават. Той деконструира и демистифицира и старите, и новите митологии, идеологии и технологии на властта, главно през призмата на разбирането на властта като дискурс и дискурса като власт.

Голямата заслуга на Ангел Дюлгеров в „432 херца” на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман” е, че не практикува пустословно постмодерната мисъл, нейното кризисно и „отслабено“ съзнание, нейния антифундаментализъм, антиесенциализъм, нейния релативистичен плурализъм, скептицизъм, неверие в утопиите и

пр. Книгата разкрива образа на едно време, на едно общество и на едно тревожно-търсещо съзнание, безпокойно във вакуумното време на криза на идентичностите, идеите, ценностите, дълбоко вярно в себе си на онова, което Пенчо Славейков наричаше *жад за идеал*.

Като литературовед и литературен изследовател Ангел Дюлгеров по един щастлив начин съчетава вродена художествено-изразна дарба с изстрадано придобит интелектуален опит и философска ерудиция. Словото му неизменно тласка читателя към една радост - на интелектуална игра в лабиринтите на нейните смисли. Книгата му „432 херца“ на Недялко Славов и *общата граматика на съвременния български роман*“ е едно от най-изтънчените като художество и най-задълбочено като философия демистифициране на историческите фантазми, конституирали българската културна реалност и псевдопознавателните симулации и социални техники, върху които тя се крепи като рециклираща се историческа уродливост. Освен като чиста, дори натуралистична картина на разрухата, пустотата, глада и подивяването, този образ на българската култура (както и в романа на Недялко Славов!) не само се извисява до социален символ, но и започва един философско-исторически разговор за диахронно-гълбинната и социално забулена същност на българското „днес“. Именно това продължило по-нататък в книгата изследване-размисъл ѝ придава смисъл на нещо повече от епизодична социална констатация - на проникателна философия на историята.

Книгата на Ангел Дюлгеров е един зрящ поглед, вгледан в скитащото из карантинната зона подивяло куче-народ, в неговия фатически език, в неговата желаещо-неможеща да се промени мизерност. Макар и интерпретиращо романа на Недялко Славов „432 херца“, словото на критика - без да игнорира социалния си контекст - размишлява за ония стойности, които никаква социална действителност не може да унищожи у човека. „432 херца“ на Недялко Славов и *общата граматика на съвременния български роман*“ не е приватна изповед, това е екзистенциален самоанализ, сдружил множеството философски дискурси в кохерентната сплав на един философско-литературен есеизъм, еднакво обаятелен и с одухотворената си предметна образност, и със символната наситеност на природния и предметен свят, и с поетичните си визии, и с емоционалната атмосфера, обгръщаща в гъвкав ритъм критическото наблюдение.

В „432 херца“ на Недялко Славов и *общата граматика на съвременния български роман*“ ни докосва като че ли забравеният дух на класическия европейски (а тук има така много и от древните източни философии) хуманизъм. Но това е един нов, модерен или по-точно постмодерен хуманизъм, преминал през травмите на тоталитаризма, усвоил уроците на философиите от епохата на най-новия европейски и световен духовен кризис и търсец, а по-точно - носец в себе си - нови духовни хоризонти.

Ангел Дюлгеров издаде и друга книга през 2017 г. – „*Трите вида живот*“: модерна книга със смелостта на открито заявената субективност и амбиция да бъдат критически и публицистично интерпретирани едни от жизненоважните въпроси на нашето съвремие - различните осъществявания на творбата, процесът на писане, времето и пространството във и на литературата (времето, което се превръща в пространство), изчезването на литературата. Стилът на самата книга е определено увлекателен, но вместо да си служим с това своеобразно епидейктично клише, бихме могли да кажем по-точно и по-контекстуализирано, че той е най-подходящият според реторическата си прицеленост – и като подбор на думите, и като подредба на примерите, аргументите и заключенията. В „*Трите вида живот*“ Ангел Дюлгеров не страда от елитизъм, но по сократовски вярва, че всеки човек знае нещо, тъй като всеки човек носи чрез езика, който говори, един базов набор от усвоена мъдрост. Оттук и разбирането за силата на публицистичното слово: преди да бъде набор от факти и реалии, знание и описание на света, то трябва да бъде методичен разговор върху основните значения на нещата около нас. „*Трите вида живот*“ събира различни текстове - писани, редактирани и разширявани в отстояние на години. Линията, която ги обвързва и стяга в заедност (която темите на пръв поглед не притежават), е както в подхода – херменевтика на конкретното, така

и собствено в работата на погледа – като инструмент на познанието, използван над и преди всяка извънпитна или чужда, несъзвучна с индивидуалното гледане/размишление конструкция.

Съвременната културна ситуация не може да се „види“, „опише“ и „осмисли“ с усилията само на оптимистичните съзрцатели и пророци, тя иска други начини за проникване в онова, което Бодрияр нарича „непрозрачност на злото“. Приемайки задължението да изкажа пред Вас позицията на Сдружение на писателите – Варна, заявявам, че в книгите си Ангел Дюлгеров търси не красотата, а истината. Най-точната фраза, с която да се изрази състоянието на нашата литература и благородството на нашите идеи. Удостояването му с награда „Варна“ ще бъде най-достойният жест за неговите усилия да запамети в историята горещия лъх на конкретното човешко време, живата историческа драма на разколебаните илюзии.

∨ Ванилин Гавраилов
(Председател на Сдружение на писателите – Варна)

КРАТКО ОПИСАНИЕ НА РАЗРАБОТКАТА

БЪЛГАРСКАТА СЪДБА И ПРОБЛЕМЪТ ЗА КУЛТУРАТА-В-ПЪТЯ

(Ангел Дюлгеров и неговата книга „432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман“)

Книгата на Ангел Дюлгеров „432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман“ е от творбите, които трябва да бъдат четени като истинските литературни произведения. Литературоведческият подход на автора предполага една нова реторика на *критическата вариация* и подканва по този начин към отговорност за формата, каквато рядко сме свикнали да срещаме в произведения на хуманитарните науки. Разнообразието на смислите не идва от един релативистичен възглед за човешките нрави; то означава не склонност на обществото да греши, а предразположение на произведението да бъде отворено: в този именно смисъл „432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман“ притежава едновременно много смисли поради своята структура, а не поради несъвършенството на тези, които го четат.

Последната книга на Ангел Дюлгеров е естествено продължение на траекторията на неговите търсения. Една територия, както се оказва, прорязана от различни граници: между естетическите жанрове, между чуждото и своето, между правещите и гледащите, между индивид и общност. Книгата „432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман“ не само проблематизира рефлексията върху съвременността, но и приканва към диалог и дори полемика, защото самият предмет на размисъл е достатъчно „флуиден“ и многопосочен, та да бъде обхванат само от една гледна точка. Трудът на А. Дюлгеров е доказателство, че критикът по презумпция е неудобният човек в литературата и той трябва да поеме този кръст. Днес, когато продължават да се мултиплицират вече създадени художествени езици, когато не спира да се произвежда литературна чалга, критикът остава онзи необходим говорител на една опозиция, която се бори срещу инерциите в обществото ни.

Работейки в историческия контекст на съвремието ни и пътешествайки из вероятните му взаимодействия с читателя, в „432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман“ Ангел Дюлгеров създава една рамка от понятия, чрез които за читателя става възможно да излезе от твърде скъсената дистанция на съпреживяването на художествената проблематика като съвременник, без когото съвременността би била лишена от своите най-важни утопически основания. Чрез умелото дозиране на макроисторически и микроисторически подходи, критикът връща вкуса към епическото разказване, към вплитането на Недялко-Славовите истории в Голямата история, към голямата литература. Това приобщаване към сложната материя на съвременните междучовешки отношения в културното поле става възможно единствено благодарение на фигурата на критика, който с търпението на голям учен, спокойно и с разбиране води читателя си и му отваря многобройните врати в своята книга, които иначе биха останали заключени.

В „432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман“ Ангел Дюлгеров не се стреми да се извисява интелектуално над читателя си и да го стряска с познание, тъкмо напротив – старее се, доколкото това е възможно, да представи съвременните факти разбираемо и достъпно. Дори и най-сложните от художествена гледна точка пасажии на романа „432 херца“ в критическата интерпретация на Ангел Дюлгеров са

гостоприемни към съвестния читател, а в книгата изобилстват литературни препратки, цитати и паралели, които допълнително освежават текстовете и правят четенето увлекателно.

Поетизмът на страстния прочит, който прави текста на критика магнетичен, увличащ и автентично познавателен, напрегнато съчетава прецизност и обобщение, рационалност и чувствителност, с поетичен усет към проблематиката в творбата на Недялко Славов и нейните смисли. Времето и образът, образите и литературните употреби на времето в „432 херца“ на Недялко Славов и *общата граматика на съвременния български роман* намират своя извънредно внимателен и разбиращ тълкувател.

При Ангел Дюлгеров ще срещнем игровия разкош на словото, чрез който напоследък говори модерния бунт срещу сивотата на българското литературознание, но и няма да се препъваме в екзотиката на буйно прораснали чуждици. Много по-важно е да кажем, че „432 херца“ на Недялко Славов и *общата граматика на съвременния български роман* наистина представлява документ на своето време – именно с крайностите в оценките, с недвусмисления избор на концептуална позиция, с личността на автора, която избликва отвсякъде, обтича и някак поглъща читателя.

Именно това съчетание от ерудитски новоисторизъм в реконструкцията, структуралистка строгост в анализа на текста на Недялко Славов и демитологизация на някои наслоени ореоли – в рецепцията, прави книгата „432 херца“ на Недялко Славов и *общата граматика на съвременния български роман* на Ангел Дюлгеров най-достойният кандидат за награда „Варна“ в област хуманитарни науки, т. 2.4.

СДРУЖЕНИЕ НА ПИСАТЕЛИТЕ - ВАРНА

ТВОРЧЕСКА БИОГРАФИЯ

Ангел Дюлгеров е роден на 12 април 1958 г. в гр. Варна. През 1982 г. завършва „Българска филология” с втора специалност „История” във Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий”. През 1988-1989 г. специализира „Съвременна българска литература” в СУ „Св. Климент Охридски” при проф. Никола Георгиев.

Първа литературоведска публикация – в Националния студентски сборник по случай 100-годишнината от рождението на Йордан Йовков (1980). През годините Ангел Дюлгеров публикува свои статии и отзиви във вестниците „Пулс”, „Култура”, „Литературен вестник”, „Български писател” и др., както и в сп. „Септември”, „Простори”, „Зорница”, „Антимовски хан”, „Съвременник”, „Море”, „Везни”, Алманах за литература, наука и изкуство „Света гора”, сп. „Страница” и др. Публикувал е над 250 научни статии по различни литературоведски въпроси на български и руски език. Има десетки участия в национални и международни конференции по литература и история.

Ангел Дюлгеров е автор на кн. „Георги Бакалов във Варна 1896-1903 г.”, „Последният българин”, „Позиция I”, „Позиция II”, „Паралелни светове”, „Трите вида живот”, „432 херца” на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман” и др., автор и съставител е на сборници за Йоан Екзарх, Емил Иванов, Атанас Липчев и др.

Интересите му са в областта на българската литература от XIX и XX в. и литературната критика.

Ангел Дюлгеров е носител на литературни награди, между които Литературно-обществена премия „Сребърен кръст” на Московската градска организация на Съюза на писателите на Русия и Награда „Варна” (2012).

Главен редактор на в. КИЛ (от 2012 г.), издаван от Сдружение на писателите – Варна.

Главен редактор на Алманах за култура – Варна.

Заместник-председател на Сдружение на писателите – Варна.

Организатор на Националния литературен конкурс за разказ „Атанас Липчев”.

Управител на Фондация „Изкуство за Варна”.

ПРЕПОРЪКА

от Иван Овчаров за удостояване на книгата на Ангел Дюлгеров „432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман” с награда „Варна”

Самоизграждането и самоподготовката на твореца са тясно свързани с особеностите на неговия живот и житейски опит. Сигурен съм, че критиката е изисквала ужасна цена от Ангел Дюлгеров преди да може да го приеме сериозно. Може би тайна вина?

В книгата „432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман” всяка мисъл, желание и страх са „свърхдетерминирани” под безкрайния натиск на всички други мисли, желания и страхове, сред които живее съвременния човек - загубил религиозните санкции, които някога са заобикаляли неговия живот във всеки момент и са му осигурявали проверката, способна да му покаже дали живее „в истина” или не.

Ангел Дюлгеров поглежда на света без илюзии и със страст. Точно критиката за него е онова *saeva indignatio* (често негодувание) - лудата ярост, която „изяжда неговата плът и изчерпва неговия дух”. Неговата критика борави с реквизити от отминали епохи, като ги прилага в ситуацията след постмодерното. Например надеждата. Например любовта. Например красивото и възвишеното. Слава на боговете или на тяхното отсъствие, че тези теми могат да бъдат засягани отново, без да е необходимо самоироничното оправдание на автора за проявената слабост.

„432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман” ни доказва, че отново може да се пише емоционално красиво, но от просветена позиция и без да се изпада в сантименталното; да се върви на ръба, в едно непрестанно люшкане между чувство и разум. Самият автор доказва достатъчно добре в изследването си - в извънлитературното ни съвременно битие с изличаващи се граници между реалност и фикция героите са конфронтирани с объркващи факти в една сякаш постистинна реалност, обявяна обаче от един нов романтизъм, който прави възможни такива пищни словесни прекосявания, като тези на романиста Недялко Славов. Тогава – каква е причината многопластовата човешка природа, калена в хилядолетни битки за знание и култура, да стане толкова уязвима и податлива на сатанинските изкушения на потреблението и мимолетната слава?

Воден от вярата в силата на духовното и възвисяващото се човешко съзнание, Ангел Дюлгеров с вещина „прекосява” цялата емоционална противоречивост на човека в романа на Недялко Славов, собственото му усещане за безсилие, моментите на ярост, съпротива, колебание и осмисляне, преминаването през етапите на „огън и секира“ до звуците на божествената музика и посланията за неписания закон на любовта, за да изведе категорично до финала спокойната увереност и примирение, че Голгота е правилният път за всеки, осъзнал призиванието на творческия талант. Една чудна книга – събрала в едно покълналите идеи за нов световен порядък и нова висша справедливост.

Затова си мисля, че варненци трябва да прочетат тази книга, защото интелигентният език, оригиналната стилистика, красивата пространствена визия и прекрасно изградените и убедителни критически етюди могат без съмнение да противостоят успешно на разрушителната енергия на настоящето. Време е вече човекът да се пробуди от трансцендентните си и трансцендентални илюзии и да стане отговорен за собственото си участие в обществения организъм. Може би тогава, когато я прочете, читателят ще се запита откъде е смазващото усещане за безкрайност и свещено, внушавано от литературната творба на Недялко Славов? И (надявам се!) ще си отговори: вероятно от способността на писателя да съчетава изненадващо страшно високи думи. Да постига неопишуеми вариации. В крайна

сметка, да изрази прямо и благоговейно разбирането си, че човек е мястото, където Бог се среща със себе си.

За Ангел Дюлгеров критиката е „изцеление чрез изкуството”, но чрез едно дълбоко почувствано духовно изкуство, което той съзира в най-различни форми на художествената изразност. Той гледа на своето изследване не като на автономно творение на духа, а като на всеобхватно лекарство за своето „болно” време, което се отдръпва от мирното разбирателство и навлиза в кърваво противоборство, отлагайки изпълнението на мечтите в изкуството с много години или разрушавайки ги напълно. Неговото вълнение има способността да предизвиква ответно по същността си вълнение в душата на читателя, като по този начин чувството представлява мост от нематериалното към материалното (критиката) и от материалното към нематериалното (читателя). Вълнение - чувство - работа - чувство - вълнение.

Книгата на Ангел Дюлгеров заслужава да получи награда „Варна” в област хуманитарни науки, т. 2.4., защото е една от малкото в българската литература от последните три десетилетия, които ни учат, че човекът е важният и спасението на света се заключава в спасението на собствената му душа. Само ако човек е готов да изпълни изискванията на строгото самоизпитание и самопознанието ще съумее да удостои сам себе си със сериозно внимание и искрен интерес. Стига да пожелае, всеки може да се доближи до източника на световния опит, независимо дали вярва в Бог или не. Без подобно доближаване само в най-редки случаи може да настъпи онова чудодейно преображение, чийто прототип е случилото се на Савел (Павел) по пътя за Дамаск.

Задачата, която стои пред нашето време, е невероятно трудна. Тя поставя изключителни изисквания пред нашата отговорност, ако не искаме отново да ни обвинят в предателство на интелектуалците. Затова и разчитайки точно на интелектуалната преценка, препоръчвам на Комисията да удостои „432 херца” на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман” на Ангел Дюлгеров с награда „Варна” за 2017 г.

ПРЕПОРЪКА

от ДИМИТЪР КАЛЕВ

Критическият вкус на Ангел Дюлгеров, даже когато е много „личен“, представлява социално явление. Той не може да бъде вкус „изобщо“, вкус към някаква универсална Истина за стойността на литературния текст. В последната си книга „432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман“ критикът изгражда своя теория за Смисъла като стъпва на романа на Недялко Славов „432 херца“ за съвременния, за ситуирания всред идеологическите проблеми на времето си герой.

За Ангел Дюлгеров съвременното притежава своите непреходни ценности, то съдържа в себе си предпоставките за развитие на художествено творчество, способно да мери ръст със завоеванията на западноевропейските литератури. В „432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман“ критикът осъществява оценката на творбата на широк културен фон, преодолявайки леко елементарните прийоми на естетическото внушение. Книгата притежава не само достойнствата на сериозен и задълбочен анализ, но се превръща също и в надежден изворов материал за бъдещите литературоведски изследвания.

В „432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман“ Ангел Дюлгеров открито показва съпротива срещу господстващия диспозитив на знанието и властта, в името на една съзидателна борба за непрестанно обновяване на структурите на порядъка. Поставените проблеми са и винаги са били обект на интерес за хора, които се вълнуват от върховите постижения на човешкия интелект и дух. Въпреки многообразието от литературен и културен изворов материал, Ангел Дюлгеров съумява да удържи макрорамката на смисъла и микроявлението на отделното наблюдение.

Прочитът на романа на Недялко Славов е контекстуално акцентиран, оставяйки при това отворени любопитства. Без да се тръгва към лесни изобличителни експликации, е запазена алитичната прецизност и емпатичното вникване - въображението на прочита. Така времето е видяно не като обективно, външно и историческо обиталище на света, а като просмукан във всичко субективизиран субстрат. Професионалната ориентация в просторното поле на изследвания роман на Недялко Славов, добрата информираност и много коректната употреба на всякакъв вид литературноисторически и документален материал, обилните примери към всяка изведена теза, изключителното внимание към библиографския, а и изобщо към справочния апарат, правят от „432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман“ по-скоро граничен текст, който разглежда обектите си хем исторично, хем литературно. Изложените в изследването проблеми дават една двойна перспектива в мисленето за различието – от една страна, стои самият проблем на оразличаването и функционалността му за обществеността, а от друга – начините, по които чрез текста се дефинира, се говори, се тълкува.

Модерните опити на Ангел Дюлгеров да прочете Недялко Славов „различно“, като мяра на собственото си умение за модерност – използвайки немалката база на вече натрупаните усилия - му позволяват да изкачи едно по-високо стъпало, в което събраните обобщения се преобразуват в добре съградена, задълбочено промислена и „лична“ концептуална цялост. Въпреки привидно последователния принцип на разгръщане, „432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман“ се възприема цялостно – като идеи, витаещи около едно ядро със силна гравитация, каквото възприемане изискват източните феномени.

В последно време „сондажите“ на Ангел Дюлгеров в културата на Новото време стават все по-детайлни. В хода на това движение в последната книга на критика става очевиден генезисът на кризата, произвеждаща драматичните обертонове в поставянето на въпроса за

Аз-а и неговата идентичност, характерен още за ХХ век. Може би и затова мисълта и аналитичните интереси на автора в „432 херца“ на Недялко Славов и общата граматика на съвременния български роман” постепенно се разтварят във все по-широк обхват: от прицелна към множествена критическа перспектива, към специфично литературни към общохуманитарни изследвания, ангажиращи и обогатяващи полетата на историята, философията, социологията, културната антропология, етиката, моралната философия. Прочитът на романа на Недялко Славов очертава образа на един полифоничен мислител и изследовател.

Препоръчвам на Комисията да удостои с награда „Варна” - в област хуманитарни науки, т. 2.4. – тази написана със сетивността, емоционалната съпричастност и красивата лекота на стила, характерен за добрите критици, книга.

ДИМИТЪР КАЛЕВ